

Ἔτος Β΄.

11 Δεκεμβρίου 1910

Ἄριθ. 34

Θ. ΕΞΑΡΧΟΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ — Κ. ΦΡΗΛΙΓΓΟΣ

ΣΜΥΡΝΗ

ΝΕΟΤΗΣ

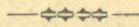
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο Φοῖνιξ, Στριντιπεργ. — Χωρίς τίτλο, Στέλιον Σεφεριάδη. — Τὸ Δέντρο τῆς Αὐλῆς, Λάμπρου Αστέρη. — Τολστόη, Nicolas Ségur. — Ο λόγος τοῦ γ. Marinetti πρὸς τοὺς Βανσετούς, Θ. Εξάρχου. — Ἀπὸ τὸ Ἄσμα Ἀσιμαίων τῆς Π. Διαθήκης, Κωστή Ποτάμη. — Ἀγνή [συνέχεια καὶ τέλος], Κ. Φριλίγγου. — Τὸ ταξίδι, Κωστή Παλαμά. — Ἐνας Ἰάπων Ρουσσώ, Banzeumont (μετάφρ. Γιάννη Κόλια). — Πάει. — Πρόχειρες Μεταφράσεις, Ίψεν. — Φιλολογικὰ σημεῖωσις. — Πεδαιμένοι ἀθάνατοι. «Ἀπὸ τὰ συντρίμια», Γιάννη Καμπύση. — Λοξὲς ματιές, Βιαστικοῦ. — Τρελλὰ τραγούδια, «Σονέττο», Γιάννη Περγιλιότη. — Ἀλληλογραφία κ.τ.λ.

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Σὰν ἔτυχε μοναχικὸς στὴ στράτα νὰ
[βρεθῶ
Πῶχει ἀνηφόρες δύσκολες γι' ἀνήμ-
[πορο καὶ ξένο
Κι' οὔτε πουλιοῦ κελάϊδισμα κι' οὔτε
[μὲ μύρα ἀνθὸ
Δὲν πρόφταξε τὸ διάβα μου νὰ βεῖ
[τὸ βαρεμένο.

*
* *

Ἀποσταμένος ἔγειρα στὴν πετρορρομα-
[τιὰ
Καὶ, τ' ἀστρουλάκια βλέποντας, τὰ μά-
[τια μου εἶχα κλείσει,
Κ' εἶπα, ψυχοῦλα, νάσουνα δροσιὰς
[σταλαμματιὰ,
Ν' ἄρθη ἡ αὐτοῦλα, κι' ὄνειρο ξανθὸ,
[νὰ σὲ διαλύση...

Σμύρνη,

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΕΦΕΡΙΑΔΗΣ

ραίτητο ταξίδι στὸ ἐξωτερικό. Δέκα χρό-
νια ἦταν πολὺ!

Τὸ φθινόπωρο ἔφυγε γιὰ τὸ Οὐψαλ. Τὸ κατοπινὸ καλοκαίρι γύρισε στοῦ παπᾶ. Ἦταν ὁμορφώτερη ἀπὸ ἄλλοτε. Γύρισε τρία καλοκαίρια στὴν ἀράδα· στὸ τέταρτο ἦταν χλωμὴ, μικρὲς κόκκινες γραμμὲς ἀτρήμι-
ζαν τὰ φτεροῦγια τῆς μύτης τῆς καὶ τὸ στήθος τῆς δὲν εἶχε πλέον τὴ στρογγυλάδα του. Τὸ ἕκτο καλοκαίρι πήρε σίδηρο καὶ τὸ ἕβδομο ἔφυγε γιὰ τὰ λουτρά. Τὸ ὄγδοο ὑπόφερε ἀπὸ πονόδοντο καὶ νευραλγία. Τὰ μαλλιά τῆς ἔχασαν τὴ λάμψιν τους ἢ φωνὴ τῆς ἐκτλήρουνε, ἢ μύτη τῆς εἶχε παραμορφωθῆ ἀπὸ μικρὰ μαῦρα σημάδια, τὸ στήθος τῆς ἔγινε πλάκα, τὸ βάδισμα τῆς ἦταν χαλαρὸ καὶ τὰ μάγουλά τῆς βαθού-
λαναν. Τὸ χειμῶνα τῆς ἦλθε νευρικὸς πυρετὸς κι' ἀναγκάσθηκε νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά τῆς. Ὅταν ξαναβγήκε ἦταν πειὰ μελαχραινὴ. Ἀγάπησε μιὰ ξανθὴ δεκατεσσάρω χρονῶ γιὰτὶ συγγαινούντανε τίς μελαχραινὲς καὶ παντρεύτηκε μιὰ μαυριδερὴ εικοσιτεσσάρω χρονῶ, ποὺ φόρεσε στὸ γάμο τῆς κλειστὸ φόρεμα. Ὡς τόσο τὴν ἀγαποῦσε. Ὁ ἔρωτάς του δὲν ἦταν ὅπως ἄλλοτε ὀρμητικὸς· ὅμως ἦταν ἡσυχὸς καὶ σταθερὸς καὶ τίποτα δὲν ἐτάραξε τὴν ἡσυχίαν τους στὴ μικρὴ πόλιν τῶν μεταλλείων. Ἀπόκτησε δύο ἀγοράκια, μὰ ὁ ἀνδρὰς τῆς ἐπιθυμοῦσε πολὺ ἓνα κορίτσι· ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔκαμε κ' ἓνα κοριτσάκι, μιὰ ξανθοῦλα. Ἦταν ὁ θησαυρὸς τοῦ πατέρου, ἢ κόρη τῶν ματιῶν του. Μεγάλωσε κ' ἔμεινε τῆς μητέρας τῆς. Ὅχι τὸ χρονῶ ἦταν ζωντανὸ πορτραῖτο τῆς μάνας τῆς στίς καλὲς μέρες τῆς νιότης τῆς. Ὅταν εὗρισκε μιὰ στιγμὴ ἐλεύθερη ὁ πατέρας, μονάχα γιὰ τὸ κορίτσι του φρόντιζε. Ἡ μητέρα κῦτταζε τὸ νοικοκυρὸ τοῦ σπιτιοῦ τῆς καὶ τὰ χέρια τῆς εἶχαν χονδρύνει. Ἡ μύτη τῆς

ΣΥΝΗΘΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

«ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΥΣ»

Ο ΦΟΙΝΙΞ

Πρωτογνωρισθήκανε στοῦ Παπᾶ, τὴν ἐποχὴ ποὺ βγαίνουν οἱ φράουλες. Εἶχε δὴ ὡς τώρα πολλὰ κορίτσια, ἔνοιωσε ὅμως ἀμέσως πῶς ἐκείνη ἦταν ἀληθινὸ κορίτσι. Μονάχα δὲν τολμοῦσε νὰ πῆ τίποτε, κ' ἐκείνη τὸν περιγελοῦσε γιὰτὶ ἦταν μαθητοῦδι. Γύρισε ὅμως φοιτητής. Τὴν ἔπιασε τότε ἀπὸ τὴ μέση καὶ ἀγκαλιάζοντάς τὴν, τὴν ἔκαμε νὰ δῇ ἀναρίθμητα πυροτεχνήματα καὶ ν' ἀκούσῃ μίαν ὀλόκληρη κωδωνοκρουσία συντροφειμένη ἀπὸ θορυβώδη σαλπίσματα. Ἐκείνη δεκατεσσάρω χρονῶ,

ἦταν γυναῖκα πειὰ. Τὸ στήθος τῆς μεστωμένο κι' ὀλοτρόγγυλο φαίνονταν σὰ νὰ περὶμενε μικρὰ ἀχόρταγα στοματάκια καὶ χαδιάρικα χεράκια. Τὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς ἀπαλά σὰν μέλι ποὺ χύνεται, ἔπεφταν σγουρὰ σὰν σταλαμματιές βροχῆς στὸ μέτωπό τῆς. Τὰ μάτια τῆς ἀστραφταν, τὸ δέριμα τῆς ἦταν δροσερὸ καὶ ἀπαλὸ στὴν ἀφή σὰν δέριμα γαντιοῦ. Ἦταν ἀρραβωνιασμένοι, φιλιοῦνταν σὰν πουλάκια στὸν κῆπο κάτω ἀπὸ τὴ φλαμουριά, στὸ δάσος, κ' ἢ ζωὴ τοὺς φαινοῦνταν λιθάδι πλούσιο σὲ χόρτα, πλημμυρισμένα ἀπὸ ἥλιο. Ἦταν ὅμως ὑποχρεωμένοι νὰ δώσῃ πρῶτα ἐξέτασεις μηχανικοῦ τῶν μεταλλείων καὶ νὰ σπουδάσῃ δέκα χρόνια, μαζὶ μὲ τὸ ἀπα-

πλάτους, οι κρόταφοί της βούλιζαν και το σώμα της καμπούριανε. Το ανδρόγενο βλέπονταν μόνο την ώρα του φαγιού και τη νύχτα. Ποτέ δυσάρεστη γρίνια δεν ετάραζε το σπίτι τους, δεν ήταν όμως όπως άλλοτε. Μά η κόρη έδινε στον πατέρα χαρά. Δες κ' ήτανε έρωτευμένη μαζί της. Του φαινόταν οα νάβλεπε τη μητέρα να ξαναγεννιέται και οα να του χαμογελοῦσε και πάλι σ' ελη την άφραστη δροσιά της ή πρώτη γλυκειά εμφάνισι του σπιτιού του παπα. Ήταν σχεδόν ντροπαλή μπροστά της και δεν έμπαινε ποτέ στο δωμάτιό της, όταν ντόνονταν. Τήν ελάτρευε. Ενα πρωί έμεινε στο κρεβάτι και δεν θέλησε να σηκωθῆ. Η μητέρα νόμισε πως έκαμνε την άρρωστη για να μὴν πάη σχολείο. Ο πατέρας της όμως έστειλε να φωνάξῃ το γιατρό. Ο άγγελος του θανάτου ήρθε να κάμῃ τήν έπισκεψήν του. Είχε διαφθερίτῆ. Ενας από τους δυό έπρεπε να φύγῃ εἰς ἀνάγκης γρήγορα με τα γερά παιδιά. Εμεινε λοιπόν ο πατέρας στο δωμάτιο της μικρῆς άρρωστης, που τόσο εξαφνικά έγινε ύποψήφια του θανάτου. Τα χρυσώματα των κόνδρων τάσημένα πράγματα της του αλέττας κούριταν από τους άτιμους του θεοσφιού. Ο πατέρας έχανε το νοῦ του μέσα στα δεικνὰ δωμάτια και τή νύχτα μόνος στο συζυγικό κρεβάτι· νόμιζε πως ήταν χήρας. Αγοράζε παιγνίδια της μικρῆς κι' αὐτή χαμογελοῦσε που τον έδλεπε να χορεύῃ τὸν καραγκιόζῃ στήν άκρη του κρεβατιού. Ρωτοῦσε που ήταν ἡ μαμὰ και τὰ δέριφια της. Ο πατέρας έδωαινε στο δρόμο για να βλέπῃ τῆ μαμὰ και να στέλνῃ φιλιὰ στα παιδιά. Η μητέρα τηλεγραφοῦσε μέσ' από τὰ τζάμια με φύλλα κόκκινου και γαλάζιου χαρτί. Μὴ μέρα ἡ μικρούλα εἰς θέλησε πὰ να κυτάξῃ τὸν καραγκιόζῃ και έπαυσε να χαμογελαῖ. Δεν μπορούσε πειὰ να μιλήσῃ. Ηρθ' ο θάνατος να τήν πνίξῃ με τὰ μακρυὰ και σκελετόδη χέρια του. Το πάλαμα όμως ήταν έπίμονο και σκληρό. Τότε ήρθε ἡ μητέρα! Το ἔχε βάρος στή συνείδησί της που άφήκε το παιδί της. Ω τι θλίψις, τι σπαραγμός!

Σάν ήρθε ο γιατρός να κάμῃ τή νεκροψία της μικρούλας ο πατέρας δεν θέλησε ν' άφισῃ να τήν κόψουν με τὰ μωτερά έκεινα νυστέρια γιατί γι' αὐτὸν δεν ήταν πεθαμένη. Ηθελε να δαγκώσῃ και να χτυπήσῃ το γιατρό μὰ στο τέλος αναγκάστηκε να ύποκύψῃ.

Εχτισε στον τάφο της ένα μνημείο και πήγαινε τακτικά κάθε μέρα να το βλέπῃ τὸν πρώτο χρόνο. Τὸν άλλο πήγε λιγώτερο συχνά. Είχε πολλές δουλειές κ' έτρεχεν ο καιρός. Το βάρος της ήλικίας άρχισε να

τὸν καμπουράζῃ, τὰ βήματά του γίνονταν λιγότερο ελαφρά κ' ἡ λύπη λιγότερευε με τὸν καιρό. Κάποτε ντρέπονταν που δεν αισθάνονταν πειὰ τήν ἴδια λύπη έπειτα έρχότανε ἡ λήθη. Απόκτησε ακόμα δυό κόρες μὰ δεν ήταν σαν εκείνη που τόσο ξαφνικά είχε πετάξει. Ποτέ δὲ θὰ μπορούσε νάντικατασταθῆ.

Η ζωὴ ήταν βαρειά. Το χρυσάφι ανεπαίσθητα είχε εξαφανισθῆ από τή νεαρή γυναίκα, που άλλοτε ήταν όμορφη όσο καμμιὰ. Το χρυσάφι είχε εξαφανισθῆ από τὰ έπιπλα τὰ άλλοτε τόσο δροσερά και τόσο στιλπνά. Τα παιδιά είχαν παραμορφώσει τάσημένα δώρα του γάμου έκαμναν κάτι μεγάλα τσουγκρανίσματα στο κρεβάτι κ' είχαν κούτσάνει τις καθέλικες. Το μαλλί έδωαινε από τὸν καναπέ και το πιάνο χρόνια πολλά δεν είχαν άνοιχθῆ. Το τραγοῦδι έφυγε από το στόμα τὸν παιδιῶν κ' οί φωνές είχαν γίνει βραχνές. Τα μικρά όνόματα μείνανε κατά μέρος με τὰ φορέματα τὸν μπεμπέδων και τὰ χάρδια είχαν σπάνια. Αρχιζαν να γερονῶν και να κουράζονται. Ο μπαμπάς δεν ήταν πειὰ στα πόδια της μαμὰς κάθονταν στή παλιά πολυθρόνα του και τήν άφινε όταν ήθελε ν' ανάψῃ το τσιγάρο του. Ο έρωτας και το περιβάλλον όλα είχαν γηράσει.

Όταν ο μπαμπάς ελιε πενήντα χρονῶ, ἡ μαμὰ πέθανε. Τότες όλα τὰ περασμένα ξαναφάνηκαν στὰ μάτια του. Όταν εκείνη ἡ δυστυχισμένη μορφή συντριμμένη από τὸν άγωνα της ζωῆς, στρεβλωμένη από τή πάλη του θανάτου, μπήκε μέσα στο χῶμα, ἡ κόρη με τὰ δεκατέσσαρα χρόνια ξύπνησε στή μνήμη του. Εκλαψε τότε εκείνη που χασε εἰδῶ και τόσον καιρό κ' οί θλίψες έφεραν τις τύφες της συνειδήσεως. Αλλά δὲ φάνηκε ποτέ κανὸς στή καλή γρηά μαμὰ, κ' αὐτῆ, ἡ κόρη του σπιτιού του παπα, που ποτέ δεν είχε κατακτήσῃ γιατί κατέκτησε μονάχα τή γυναίκα τὸν εἰκοσι τεσσάρω χρονῶ με τή δροσιά τῆ κατεστραμένη από τή γλώρωσι, του φάνηκε πιστή, τὸν είχε λατρεύσῃ! ... Αλήθεια αὐτῆν εκλαψε, αν κ' ἡ γρηά μαμὰ, ἡ καλή της κουζίνα, κ' οί ακούραστες περιποιήσεις της είχαν κ' αὐτὸς ένα μέρος στή θλίψι του. Μὰ ἡ θλίψι του ήταν άλλη. Αφ' οὔτου εχασε τή γυναίκα του έγινε πειὸ διαχυτικός με τὰ παιδιά. Μερικά είχαν πετάξῃ τώρα απ' τή φωλιὰ, έμεναν όμως ακόμα στο σπίτι τάλλα. Αφού κούρασε τὸς φίλους του έναν δλόκληρο χρόνο με τις βιογραφίες της μακαρίτισσας, του συνέδη κάτι εκτακτο. Είδη μιὰ κόρη ξανθοῦλα δεκοχτῶ χρονῶ, τὸ πορτραίτο της γυναίκας του στα δεκατέσσαρά της χρόνια. Του φάνηκε σαν ολωνός του οὔρα-

νου πουνάτὸν ελευσε, που ήθελε ἐπὶ τέλους να του δώσῃ τή πρώτη του γυναίκα. Τήν άγαποῦσε γιατί της έμοιαζε. Ξαναπαντρεύτηκε λοιπόν. Είχε τέλος πάντων τὸ πρώτο αντικείμενο του έρωτός του! Αλλά τὰ παιδιά, τὰ κορίτσια μάλιστα συχαινούσανε τή νεαρή μητριὰ. Ντρέπονταν να τήν κυτάξουν, τὸς φαινόταν πως ἡ ένωσις αὐτῆ ήταν μιαρη. Εφυγαν όλα από τὸ πατρικό των σπίτι και χάρθηκαν μέσα στο κόσμο, τὸ καθένα με τὸ δρόμο του.

Ήταν εὐτυχισμένος! Ήταν όμως πρὸ πάντων υπερήφανος γιατί μιὰ νέα θέλει να ένωθῆ μαζί του.

— Ξανάνοιωσε, λέγανε οί παλαιοί του φίλοι.

Υστερ' από ἕνα χρόνο ἡ κυρία εχασε παιδί. Δεν ήταν πλέον συνηθισμένος στίς φωνές τὸν παιδιῶν κ' ήθελε να κοιμάται ἡσυχος. Η κυρία εκλαψε όταν μετακομίστηκε στο δωμάτιό του. Πως εἰρῆσκει τις γυναίκες όκληρές! Εκτός αὐτοῦ ἡ νέα ζήλευε τήν πρώτη, Στῆν εποχῆ τὸν άραβῶνων τους είχε τήν άφέλεια να της πῆ πὸς έμοιαζε της πεθαμένης. Τῆς εἰάθασε μάλιστα τήν έρωτική τους άλληλογραφία. Τώρα που έμεινε μονάχη θυμούτανε πειὸ καλά όλα αὐτὰ τὰ πράγματα και πρὸ πάντων πὸς είχε κληρονομήσῃ τὰ θεουτικά όνόματα της πρώτης. Δεν ήταν λοιπόν παρά ένα εἶδος αναπληρωτοῦ. Αὐτὸ τήν εἰθῶ μωνε κ' εἰδαιε σ' ἐνέργεια όλα τὰ μέσα που μπορεί κανεις να φαντασθῆ για να τὸν προσελκύσῃ.

Ο άνδρας της στο τέλος άηδίασε. Όταν εχασε τή σύγγκρισι στή μοναξιά του, ἡ νέα του γυναίκα ἐνικατο σ' ὅλη τή γραμμή. Δεν ήταν τόσο γλυκειά όσο ἡ πρώτη και του ερέθιζε τὰ νεύρα. Αρχισαν έπειτα θλιθερά ὄνειρα μαζί με τή λύπη τὸν παιδιῶν, που είχε διώξῃ από τὸ πατρικό σπίτι. Αισθανούτανε πὸς είχε φερθῆ άπιστα στή μακαρίτισσα. Η οικογενειακή του εστία δεν είχε πειὰ θέλγητρα γι' αὐτόν. Είχε φερθῆ άνόητα, όμως ε,τι έγινεν έγινε, και δεν μπορούσε πειὰ να ξαναγίνῃ άλλοιούτικα. Αρχισε να πηγαινῃ στο ξενοδοχείο και ἡ κυρία έγινεν εἰσω φρενῶν.

— Τήν είχαν άπατήσῃ. Ήταν ένας γέρο μασκαρῆς, αλλά θάκανε καλά να προσέξῃ. Ενας γερογυναικῆς σαν αὐτόν δεν έπρεπε ν' άφίνῃ τή νεαρή του γυναίκα ολομόναχη· αὐτὸ μπορούσε να τοῦ ήταν πολὺ επικίνδυνο.

— Α! αλήθεια! Θὰ της εδειχνε λοιπόν αν ήταν γερογυναικῆς.

Κάθισε πάλι σπιτι του, άλλ' ήταν εφτά φορὸς χειρότερα. Δεν ήθελε να τή βοηθῆ τή νύχτα να κουνάῃ τὸ μικρὸ κ' είχε τήν αξίωσι να μὴν ὁ μπεμπές μόνος του στο δωμάτιο τὸν παιδιῶν.

— Δὲν είχε φερθῆ εἰσι με τὰ παιδιά της πρώτης.

Μαρτυροῦσεν από πληξί. Δυὸ φορὸς φαντάσθηκε πως έδλεπε τὸν φοίνικα να ξαναγενιέται από τήν τέφρα της κόρης τὸν δεκατεσσάρων χρονῶν, πρώτα στο κοριτσάκι που πέθανε κ' ύστερα στή δεύτερή του γυναίκα. Από τώρα και εἰς τὸ εἰς μέσα στήν καρδιά του ήταν μονάχα ἡ πρώτη ἡ κόρη του παπα, στήν εποχῆ που βγαίνουν οί φράουλες, κάτω από τή φλαμουριά μέσα στο δάσος, εκείνη που ποτέ δεν άπόλαυσε. Τώρα που ὁ ήλιος της ψυχῆς του άρχισε να βασιλεύῃ, οί μέρες του πάντα λιγότευαν. Δεν διεκρινε πειὰ παρά τήν εἰκόνα της «γρηῆς και γλυκειῆς μαμὰς» που ποτέ δὲ γκρίνιαζε, που ήταν άσχημη και κάθονταν στή κουζίνα και μάλωνε τὰ βρακάκια τὸν άγοριῶν και τὰ φουστάνια τὸν κοριτσιῶν. Όταν τὸ μεθύσι του θριάμβου έπέρασε και τὰ μάτια του εχάνειζαν ὡστε· να δῆ καθαρά τὰ πράγματα, ρώτησε τὸν ἴδιο του εαυτὸ αν ἡ «γρηά μαμὰ» δεν ήταν αλήθεια· ο φοίνιξ από τήν τέφρα του χρυσὸ πουλιού τὸν δεκατεσσάρων χρονῶν άφού κλώσῃσε τ' αὐγά του, κ' εἰδαιε πούπουλο του στήθους του για τὰ πουλάκια του, που εἰς θρεφε με τὸ αἷμά του ὡς τή στιγμή του θανάτου του.

Εσκέφθηκε πολὺν καιρό κ' όταν στο τέλος άνάπαψε στο προσκέφαλο τὸ δυστυχιο κεφάλι του για να κοιμηθῆ τὸν αἰώνιο ὕπνο, είχε κατορθώσῃ να πεισθῆ πως εἰσι ήταν τὸ πράγμα.

ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ

Τὸ δένδρο πουῖνε μέσα στήν αὐλῆ έμεινε τώρα δίχως ένα φύλλο, κ' ὁ άνεμος περνάει και φιλεἰ με περιγέλοιο-άκουός· - γυμνὸ τὸ ξύλο

Σάν σήμερα-θυμάσαι τῆ χρονιά; Επέρασε νεκρῆ από τή θύρα χλωμῆ κ' άσπροντυμένη όμορφονὰ και πίσω της θλιμμένη μάνα χήρα.

Κι' όταν σιγὰ τὸ λείψανο σιγὰ κοντὰ στο δένδρο πέρασε, τὰ φύλλα απ' τὰ κλαδιά τους σκόρπισαν γοργὰ στο λείψανο με κρύα ανατριχίλα.

Κι' ακούσθηκε τριγύρω στήν αὐλῆ τὸ ἴδιο περιγέλοιο-άναθεμά το σαν τώρα που ὁ άνεμος φιλεἰ τὸ δένδρο και τὰ φύλλα ρίχνει κάτω

ΛΑΜΠΡΟΣ ΑΣΤΕΡΗΣ

Ο ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΗ

V

(Nicolas Segur — Από τὸ τελευταῖον φυλλάδιον της Revue τὸν Παρισίῶν.— συνέχεια).

Ο Ruskin και ὁ Ψεν ζῶσιν εἰς κύκλον καθαρώς καλλιτεχνικόν, ὁ Τολστόη δὲν προσπαθεἰ να δώσῃ εἰς τήν ζωὴν περισσότεραν ελευθερίαν καιὐραιότητα ἀλλὰ ζητεἰ ν' αναμορφώσῃ τὸν κόσμον, ν' ἀλλάξῃ τήν κοινωνίαν, και να εὔρῃ τήν ἔνοιαν της ζωῆς και τὸς νόμους που πρέπει να τήν κανονίζουσι και να τήν καθορουν.

Μ' ένα ταυτότον άγιον ενθουσιασμόν, ποδοπατεἰ με θάρρος προφήτου τὸ πᾶν ἀρνείται πατριδᾶ, πρόσοδον, ἐπιστήμην, τέχνην, πείραν ἐκπαίδευσιν, πολιτισμόν, ὅλον ἐπὶ τέλος τὸ παρὸν, και κάθε τι τὸ ὅποιον θὰ του εκλαίει και θὰ του εσκίαζε τὸν δρόμοντου πρὸς τήν πίστιν και τήν εἰρήνην. Κι' ἐν' ἣ τὸν βλέπομεν να πλανᾶται εἰς ἐρείπια και να πίπτῃ από τήν μίαν υπερβολὴν εἰς τήν ἄλλην μ' ὅλα ταῦτα μᾶς καταλαμβάνει ένας βαθὺς σεβασμός πρὸς τὸ ἄτομον του, και χωρὶς να θέλωμεν αἰσθανόμεθα, με ὅλον μας τὸν σκεπτικισμόν και τήν ἀπιστίαν· ἐτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ζαλισμένος εἶστω και ἀσυνάρτητος, εἰςσε όμως μίαν ζωὴν που εἰνήσῃε πρώτα, ζωὴν θυσιάζουσαν στο μυστήριον, ζωὴν που ἀνακαθώνει κ' εἰξετάζει τὸ ἄπειρον, που παραμερίζει από τὰ ψέμματα και τήν δεισιδαιμονίαν του κόσμου εἰς να δῆ βαθεἰα τήν αἰωνιότητα, να μετρήσῃ τὸ μηδὲν, να μελετήσῃ τὸν θάνατον και να εὔρῃ τὸν ἀληθινὸν σκοπὸν του σύμπαντος.

Κ' αὐτῆ ἡ σφοδρότης του χαρακτηρὸς του και ἡ ποικιλῆ ἀφθονία τὸν πόθον του εἰς τῆν ἄπειρον και ἰδιαίτεραν ἐπιρροὴν του Τολστόη. Αλλ' ὁ μυθιστοριογράφος Τολστόη εἰνε πολὺκατώτερος πρὸτου ἥρωος και άσκητου Τολστόη και τὸ πρώτον ὑποτιθάζει ὀλίγον τήν φήμην του. Καὶ ὡς τοιοῦτος όμως πάλιν εἰνε μέγας. και θὰ ζῇ κ' εἰταν ἀκόμη περάσῃ ἡ εποχῆ μας, και οί πόθοι της και οί άγῶνες της φαίνονται ξενόι εἰς τὰς ψυχὰς τὸν μεταγενεστέρων, ὁπότε ἴσως αἰ ἰδέαι του ἀποστολῶ χάσουν λίγο τήν φλόγα και τήν δυνάμιν των.

Αναγκάζόμεθα σχεδὸν εἰς κάθε σελίδα τὸν Τολστόη να φωνάζομεν ὅπως ὁ Flaubert εἰταν εἰδαιεζέτον «Πόλεμον και τῆνεἰρήνην» «Αλλ' αὐτὸ εἰνε τὸ Σεκσπῆρου!, μάλισταατὸ Σεκσπῆρου!» και να συμμερισθῶμε τήν γνώμη του Melchior de Vogue ὁ ὅποιος εἰς καμμιαν φιλολογίαν δὲν εἰνα

σκε τεμάχια ἱκανὰ να παραβληθῶν πρὸς τὸ ἐπικὸν μεγαλειον και τήν ἐλευστικὴν δυνάμιν τὸν κεφαλαῖον της πικραῖας της Μόσχας εἰς τὸν «Πόλεμον και τήν Εἰρήνην».

Κι' ὡς λογοτέχνης εἰνε μέγας· Αν και δὲν εἰνε οὔτε ὕψος σπουδαῖον, οὔτε σαφήνεια, οὔτε συναρμολογίαν, οὔτε σύνθεσιν αὐστηράν. Οὔτε εἰς τήν οὐσίαν φροντίζει διόλου οὔτε εἰς τήν μορφήν του θεματός του. Αλλ' απ' ἐναντίας ὅτι τὸν χαρακτηρίζει εἰνε μιὰ ὑπέροχος δυνάμεις του ταλάντου του ν' ἀναστατώνῃ τὸν ἄνθρωπον. Παρατηροῦμεν ἀκριβείαν και αὐστηρότητα συγκινεἰται και φρίττει, λαξεύει τὸς χαρακτῆρας μηχανηρίζει τὰς ψυχὰς ἀναγεννᾶ και ἀνακαπτεἰ τῆν ζωὴν χωρὶς όμως με τῆς κόπτη και τὸν φυσικὸν της δρόμον.

Εἰνε φυσιογράφος (naturaliste) ἀλλὰ διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸς γάλλους και ἄγγλους νατουραλιστάς. Δὲν γράφει εἰς να περιγράφῃ, οὔτε παραθέτει ἀπλῶς φυσιογνωμίας και τοπία· ὅπως ὁ Flaubert ἡ ὁ Ζολά. Λέγει τήν ἀλήθειαν και κάμνει τὰς σκέψεις του τοιουτρόπως περισσότερον θελκτικὰς. Τὸ ταλάντον του, του εἰδαιε τήν δυνάμιν περισσότερον ἀπὸ τὸν Ψεν ν' ἀντιγράφῃ πιστῶς τήν φύσιν χωρὶς όμως να παύῃ μ' αὐτὸ να σκέπτεται και να φιλοσοφῇ.

Συζητεἰ, κηρύττει, διδάσκει πάντοτε όμως εὐχαριστεἰ και θέλγει που δὲν ἀλλάσσει τὸς χαρακτῆρας τὸν ἥρώων του, που δὲν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τήν ζωὴν, που σέβεται τήν ἀλήθειαν και πᾶσαν λεπτομέρειαν τὸν ἐθίμων και του περιβάλλοντος. Συμπεράσματα δὲν εἰξερχονται ἀπὸ τὸ στόμα του, τὰ εἰξεργῆς μόνος σου ἀπὸ τὰ γεγονότα, και δὲν εἰνε πρόσθετα ἀλλὰ φυσικὰ και μοιραία.

Εἰνε τέλος, συγγραφεὸς ὁ Τολστόη που συκοινωνεἰ δίχως προσπάθειαν με τήν ζωὴν, που ἐμπνέει τήν ψυχὴν φυσικώτατα και κάμει τὰ πλῆθη και τὰ ἄτομα να ενεργοῦν και να εργάζονται σύμφωνα με τὸς νόμους της πραγματικότητος και του πάθους.

Όταν γράφῃ δὲν εἰνε ἀπαθῆς οὔτε μένει ξένος πρὸς ὅσα διαδραματιζονται εἰς τὰ θέματα του παρεμβαίνει πολλάκις, και ἄλλοδ φαίναται ὅτι λυπεἰται ἄλλοδ ὅτι ἀνησχεἰ.

Δὲν εἰρωνεύεται ὅπως Stendhal, οὔτε εἰνε σκληρόκαρδος και ψυχρὸς ὅπως ὁ Flaubert. Αἰσθάνεται και πάσχει μαζί με τὸς ἥρωας του. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς και ἡ ἱστορία τὸν ἔργων του εἰνε ἰδικῆ του ἱστορία. «Ο Πόλεμος και ἡ Εἰρήνη» ἡ «Αννα Καρενίν» και ἡ «Ανάστασις» εἰνε μία σειρά ἰδικῶν του περιπετειῶν. Τήν ζωὴν του που ἀρχισε με σκεπτικισμόν και πεσιμισθῶν, τήν ἐπισκέφθη και ὁ μηθνοισμὸς (nihilisme) αὐτῆ καθαρώς ρωσικῆ ἀσθένεια που ε-

πεσέφθη άλλοτε και τόν Τουργένιεφ και τόν Λοστογιέφσκη. Δέν υπέκυψεν όμως με εironείαν και πικρίαν εις την άνθρωπίνην δυστυχίαν και τήν άγνιαίαν τών αιτιών της άλλ' έσπευσε με τόλμην να ζητήση την Θεραπείαν εις ό,τι τόν δασάνιζεν. Εχασε κατ' αρχάς την Θρησκείαν του, έζημιώθη από τόν νεότερον σκεπτικισμόν και έχόρτασεν έπο την μελέτην του μηδενισμού πράγμα τό όποιον άποσχολεϊ κυρίως τά πνεύματα του Βορρά.

Αργότερον όταν θά γίνεται λόγος περί της μεγάλης αυτής κρίσεως του διαταγμού και της άνησυχίας τών πνευμάτων ή όποία ήρχισεν από του Ρουσσώ και της Επαναστάσεως και δασάνισεν δλόκληρον τόν 19ον αιώνα, όταν θά γραφή ή ιστορία και θά γίνη ό ισολογισμός της ευαγγελικής αυτής εϋπλαχίας και άδελφωσύνης ή όποία α τείνει ν' αναμορφώση την νέαν κοινωνίαν τό όνεμα του άποστόλου και προφήτου Τολστόη ή άριθμηθή μεταξύ τών πρώτων και τών μεγαλειτέρων.

**ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΤΙΝΤΜΙΕΡΤ
Ο ΑΣΤΟΣ ΤΟΥ ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΟΥ ΜΑΡΙΝΕΤΤΗ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΒΕΝΕΤΟΥΣ**

[Καθώς ύπεσέθημεν δημοσίονμ νύήμερον δλόκληρον τόκιμνον τοϋλόγουπρός τους Βενετούτονκ.Μαρινέτη,περίφημονδιάτον φιλολογικόν πάταγν πού έκαμε.Είς τόπρσσεχές περί φουτουρισμού].

Βενετοί ?

Όταν φωνάζαμε : «Ας σκοτώσωμε τό φέγγος της σελήνης» είχαμε στό νοϋ μας σας, Βενετοί, σκεπτόμεθα σένα, Βενετία, σάπια και ρωμανικιά ! . . . Μά σήμερα ή φωνή μας μεγάλωσε και φωνάζουμε πειδ δυνατά : «Ω ! ός γλυτώσωμε έπί τέλους τόν κόσμο από τη τυραννία του έρωτος ! » Κουραστήκαμε από τις έρωτικές περιπέτειες, από την ασέλγεια, από την αισθηματολογία, τη νοσταλγία ! Γιατί θέλεις λοιπόν να μάς παρουσιάζης ακόμα πεπλόφορες γυναίκες σ' όλες τις διασταυρώσεις τών διωρύγων σου; . . . Φθάνει ! Φθάνει ! Παθος πειδ να ψιθυρίζης αισχρές προσκλήσεις σ' όλους τούς διαβάτες της γής ! . . . Βενετία ! γρηά μεσίτρα, κυρτωμένη κάτω από τόν βαρύ σου μανδύα που κατάντησε μωσαϊκό ! Για ποιόν έτοιμάζεις ακόμα γοητευτικές ρωμανικές νύχτες, μελαγχολικές σερενάτες κι' απαίσιες παγίδες ;

Αγάπησα κ' εγώ, καθώς τόσοι άλλοι, τό μεγαλοπρεπές σκιάφως της μεγάλης σου διώρυγος που έχει ποτισθή από σπάνιες ασέλγειες. . . Αγάπησα κ' εγώ την πυρετώδη ώχρότητα τών ώραιων σου έρωμέ-

ων που γλυστρουδ κάτω από τά μπαλκόνια με σκάλες πλεγμένες με άστραπές, με βρόχινες κλωστές και με άχτίδες του φαγαρισ, ανάμεσα στον κρότο τών διασταυρωμένων σπαθιδών. Φθάνει ! Φθάνει ! Όλα αυτά μάς προξενούν ναυτίαν».

Από τώρα κ' εμπρός θέλωμε τά ηλεκτρικά φανάρια να ξεσχίζουν βίαια τά μυστηριώδη, τά άβέβαια και μαγευτικά σκοτάδια. Θέλωμε ή μεγάλη σου διώρυξ να γίνη ένα μεγάλο έμπορικό λιμάνι. Τραίνα και τραμβαϋ μέσα στους μεγάλους δρόμους που θά κτισθουδ πάνω στις μολωμένες διώρυγές σου θαυξήσουδ τά έμπορεύματα ανάμεσα σ' ένα πλήθος πλούσιου, εισομήχανα και έμπορικό.

Βενετοί, σκλάβοι του παρελθόντος, μήν ουρλιάζετε ενάντια στην επιδόλλουσα άσχημιά τών σιδηροδρόμων, τών τραμβαϋ και τών αυτοκινητων, με τά όποια ανοίγομεν συνετά την αισθητικην του μέλλοντος !

Τά θαυμάσια αυτά μηχανήματα της ταχύτητος μποροϋν πάντα να σπάσουδ τό σύνδεσμο τών βρωμερών και γελοίων Αυστριακών με τά μικρά τυρολιέ καπέλλα των.

Αλλ' αγαπάτε να ξευτελιζέσθε μπροστά σ' όλους τούς ξένους, όποιαδήποτε κι' αν είνε ή εθνικότης των γιατί έχετε άπάνω σας μίαν άγρή δουλοπρέπειαν. Βενετοί, Βενετοί ! Γιατί θέλετε ναστε ακόμα και πάντα πιστοί σκλάβοι του παρελθόντος, Οί χαμερπεις φύλακες του πειδ μεγάλου πορνοστασίου της Ιστορίας, οι νοσοκόμοι του πειδ θλιβερού νοσοκομείου του κόσμου, όπου λυώνουν ψυχές δηλητηριασμένες θανάσιμα με τό δηλητήριο της αισθηματικότητος ;

Ω ! δέ βρισκω εικόνες σαν θέλω να παραστήσω την άκατανόμαστή όκνηρία σας πόνε μάταια και τρελλή όσο και ή όκνηρία ενός πλουσιοπαίδου ή ενός συζύγου σαντέξα !

Δέν θα μποροϋσα τάχα να παραβάλω τούς γονδολιέρους σου με νεκροθάπτες που σκάφτουδ ρυθμικά βρωμερούς τάφους μέσα σ' ένα πλημμυρισμένο κοιμητήριο ;

Αλλά σεις δέν προσβάλλεσθε διόλου γιατί ή χαμέρπειά σας δέν έχει όρια.

Επειτα ξέρουμε πως έχετε τη πρόληφι να πλουτίσετε την «Εταιρία τών Μεγάλων Ενοδοχείων» και γι' αυτό με πείσμα σαπίζετε στη θέσι σας. Και μόλα ταϋτα είσθε μιά φορά άνίκητοι πολεμισται, καλλιτέχναι του πνεύματος, τολμηροί θαλασσοπόροι και επιτιθήδου βιομήχανοι. . .

Μά σήμερα δέν είσθε παρά γκαρσόνια ξενοδοχείων, ξεναγοί, μεσίτες, δόλιοι αρχαιολόγοι, κατασκευασται παλαιών εικόνων, ζωγράφοι αντιγραφεις και λογοκλόποι !

Εχετε λοιπόν ξεχάση πως είσθε πρώτα

πρώτα Ιταλοί; Ξέρεστε τη σημαίνει αυτή ή λέξις στην γλώσσα της Ιστορίας ; Δημιουργοί του μέλλοντος ! . . . Εμπρός ! Δέν πιστεύω να υπερασπισθήτε φανερώνοντας τά κτηνώδη κατορθώματα του σιρόκο ! Αύτός ήταν ό άνεμος εκείνος που έφούσκωνε με τά καυστικά και πολεμικά φυσημάτα του τά πανιά τών ήρώων του *Léphant* ! Είνε ό ίδιος αφρικανός άνεμος, που έξαφνα ένα άκίσιου μεσημέρι θα σπρώξη τό έργον τών καταστρεπτικων νερών επάνω στα θεμέλια τών παλαιών σας.

Ω ! θα χορέψουμε πολύ τότε και θα χειροκροτήσωμε για να ένθαρρύνωμε τη πλημμύρα του νερού. . . Τα χέρια θα ζητήσουδ τά χέρια για να σχηματίσουδ τόν τρελλό και άπέραντο κύκλο γύρω στο ένδοξο πνιγμένο έρείπιο. . . και θα γενοϋμε τρελλοί από τη χαρά, ήμεις, οι τελευταίοι μαθητευόμενοι επαναστάται του τόσον φρονίμου αυτού κόσμου !

Ναι, έτσι, οι Βενετοί; θα ψάλουμε, θα χορέψουμε και θα γελάσουμε μπροστά στην άγωνία του νησιού του *Philae* που πέθανε σαν ένας γεροποντικός μέσα στο στενό του Ασσουάν, την άπέραντη οπτικοφωλιχ με τις ηλεκτρικές παγίδες, όπου τό φουτουριστικόν πνεϋμα της γγγίας φυλακώνει τά ίερά και φευγαλέα νερά του Νείλου.

Μπορείτε να με άποκαλέσετε βάρβαρο, άνίκανο να αισθανθώ τη θεία ποιησι που κυματίζει επάνω στα μαγικά νησιά σας ! . . . Εμπρός λοιπόν ! Αλήθεια δέν υπάρχει τίποτε εκεί για τό όποιον να γίνετε υπερήφανοι ! Δέν έχετε παρά να άπαλλάξετε τις *Torcello, Burauo, l'Isola dei Morti* από όλην την άρρωστημένη φιλολογία και την άτέλειωτη νοσταλγική όνειροπόλησι με τις όποιες περιτυλιχθήκανε από τούς ποιητάς, για να μπορέσετε, γελώντας μαζί μου να κοιτάξετε τά νησιά αυτά σαν σωρούς κόπρου που τά μπουθ άφρικν να πέσουν εδώ κ' εκεί περνώντας ανάμεσα από τις πρεΐστορικές διώρυγές σας.

Αλλά σεις θα τις θαυμάσετε έκστατικοί εύτυχημένοι να σαπίσετε μέσα στο βρώμικο νερό σας για να πλουτίξετε ακατάπαυστα την «Εταιρία τών Μεγάλων Ενοδοχείων» που παρασκευάζει με τση επιμέλεια τές άπολαυτικές νύχτες τών μεγάλων της γής.

Βέβαια, να διεγείρη κανεις στον έρωτα σ'ένα αυτοκράτορα, αυτό είνε μιά λεπτή επιχείρησις . . .

Πρέπει γι' αυτό ό έστεμένος ξένος σας να θαλασσοπορή πολύν καιρό μέσα στο παχύ νερό του άπέραντου αυτού νεροχύτου, πόνε γεμάτος σπασμένα παλικαθήκια. . . Πρέπει οι γονδολιέροι σας να σκάφτουδ με τά κουπιά τους, πολλά χιλιόμετρα λυωμένα περιπτώματα, μέσα σε μιά θεία μυρωδιά

άποπάτων, τρυπώνοντας άνάμεσα σε θάρκες φορτωμένες από ώραιες άκαθαρσίες, για να μπορέση έπί τέλους να επιτύχη τό σκοπό του σαν αυτοκράτωρ άνοποιημένος από τόν έαυτό του και από τό ευκρατορικό σκήπτρο.

Αυτού, αυτού είνε ή δόξα σας, Βενετοί ! Ω ! κοκινίσατε από τη ντροπή σας και πέσατε μπρούμυτα, ό ένας επάνω στον άλλο, σωριασμένοι σαν σακκιά γεμάτα άμμο και πέτρες, για να σχηματίσετε ένα προπύργιο επάνω στα σύνορα, ένφ ήμεις θα παρασκευάζουμε μιά μεγάλη και δυνατή Βενετία βιομήχανο και πολεμική, που θα περιφραγή την Αυστριακή άλαστονεία επάνω στην Αδριατική θάλασσα, τη μεγάλη αυτή ιταλική λίμνη !

Θ. ΕΞΑΡΧΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝΤΗΣ Π. ΔΙΑΘΗΚΗΣ

(Συνέχεια)

Σουλζμύτζες.— Της νύχτες που κοιμώμαι, σε ζητώ

και στ' όνειρό μου σ' αγαλιάζω, μ'α πετξς. Και πέρνω γύρω τη μεγάλη πολιτεία μιας, όπου άνθρῶποι, κ' έξω απόμακρα, και σε ζητώ του κίκου. Δέ μ' άκούς. Κι' οι νυχτοφύλακες που μ' άπαντοϋν, που γύρους κάνουν, άγρυπνοι κ' αυτοί, σά μ' έρωτοϋν, θρηνώ για σε και προσπερνῶ ως που σ' εύρίσκω και σε πέρνω με φιλιά και φεύγομε στο σπίτι μιας, αγάπαις φτερωταίς, στο φτωχικό της μίνας μου.

Χορός.— Ποιά είνε τούτη ή κοπελλιά που βγαίνει άπ' τόν άνήφορο σαν τού κ'απου της ρίξες λιγερή ; Λογής λογής επάνω της έχει ευωδιές και σμύρνα και αλόη και μοσχολίβανο. Από τά δέντρα του Λιβάνου ό Σολομών σούχει κρεββάτι, που εξήντα δυνατοί τό τριγυρίζουδ άπ' τά σουρουπώματα ως τό πρωί με όλόγυμνα σπαθιά. Ασήμια είν' οι στύλοι του, και τό προσκεφάλο του χρυσοζένητο λάμπει πορφύρα προς τά πόδια χαμηλά, και μέσα στρώμα του φαναν αγάτες τόσων κοριτσιδών.

Ας έρθη ό κόσμος για να δη του βασιληά τό στέφανο και τό προικιο που του δώσεν ή μάνα του στο γάμο του.

Σολομών.— Ολη για μένα εισαι [ώμορφη. Τά δυό σου μάτια παχιδίζουδ σαν πουλιά Η κόμη σου, δλοκάθηρη, σαν της κασιόικας τό μαλλί, που συγνοβόσαι στο Γαλάδ. Αρνάνια κουρεμένα τά δοντάκια σου

που βγαίνουδ άσπρα 'πό τό τσαί καθαρά, δυό-δυό με τάξι και γοαμμή.

Κόκκινο σπάρο τ' αγειλάκι σου, και ή φωνή σου μουσική. Τό μάγουλό σου φύλλο της ροδιās, και ό λαμιάς σου πυργωμένος και χριστός, που χίλιες πολεμιστρες τ' άνοιξες κ' εκείθε πολεμάς και με νικας. Τά δόσ σου στήθη, ελαφάκια δίδυμα, που βόσκουνε στα κρῖνα, ως τό δειλι, ως να σβύσουνε ή ζωγραφίες από τό χῶμα, που βεργόλιγνες όσκιές διημερις κεντούσανε.

Ολη για μένα εισαι ώμορφη, δίχως ψεγάδι, δίχως άσχημιά. Ελα, Νεράιδα του Λιβάνου, έσύ χωριαιοπούλά μου, που πέρασες την ώμορφη ζωή σου σ' έρημιές, όπου λιοντάρια και παρδάλια ξημερώνον[ται.

Μέ λ'ίγωσαν τά στήθη σου ! Από τά χείλη σου στόζει νερό και κάτω από τη γλώσσά σου μέλι και γάλ' άνάβρσσε.

Κλειστό κηπάρι γέννηξες και κρύβεις άνθη, μυρωδιές. Ξαχαροκάλαμο, κανέλλα, μισχοκάρυδο. Κι' άνάμεσα κατακαυιά τραγουδιστά λίγο νερό. Φύσα Βορριά, πάρε Νοτιά, και κλονισε τόν κήπο μου να σκορπιστουδ τά μύριά του να πω από τό μέθυ του και να χορτάσω στοϋ καρπού την ήδονή.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΟΤΑΜΗΣ

Κ. ΦΡΙΑΓΓΟΥ

Η ΑΓΝΗ

Δράμα εις μέρη τέσσαρα.

(Συνέχεια)

Σθένης.— (συμμεξέμένος) Να ποιάς φταίει (δειχνει τη Μάρθα) Αυτή μουπε να πουλήσω τη φωτογραφία. Εγώ ουτε τό φαντάσθηκα.

Μάνθος.— Κακοϋργε. **Ξένος.**— «Ντρέπομαι που θυμοϋμαι τόν ώμορφο κόσμο που ταιριάζαμε λησμονημένο στον κήπο. Ηθελα να τά ξεχάσω για πάντα. Δέν ήθελα να σε βλέπω μά πειότερο σιγάθηκα τόν έαυτό μου. Γιαυτό στα ίδια χόρτα του κήπου πάω ναδρω έξαν ύπνο χωρίς όνειρα και μιά ζωή που δέ την ξέρω. Ζήσε σϋ αν μπορής, μετάνοησε κ' έλα να ράνης με λουλουδία τό μνήμα μου.—Αγγελοσ—»

Μάνθος.— Πάει ό Αγγελος ! . . . Τρέξετε στον κήπο παιδιά. Βλέπει την Αγνή

κώρη μου που ταξειδεύει ό νοϋς σου κ' ουτε δακρύζεις στην δυστυχία μιας ! (Η Αγνή βλέπει γύρω της σαν να μη αισθάνεται τίποια. Τά πράγματα την έχουν καταβάλλει πολύ). Να φύγετε από τό σπίτι μου κακοϋργοι φονιάδες ! (άποτίναται προς την Μάρθα και τό Σθένο).

Νώντας.— (δραμ προς τόν Σθένο) Φονιάδες,κακοϋργοί ! (τόν έμποδίζουδ οι άλλοι που γυρίζουδ άπ' της σκάλες του κήπου).

Ξένος.— Σκοτάδι κάτω δέ βλέπομε τίποτε.

Μάνθος.— Δέν είδατε τόν Αγγελο ; **Αγνή.**— Με καρτερά στον κήπο. Χαρά μου (τραβά ένα σνετάρι). Νά ! τά στεφάνια, πατέρα. Πάμε κ' ή ώρα σιμώνει. Ελάτε. Εχει και φιδία μαζί μιας . . .

Μάνθος.— (δακρυσμένος). Ποιό θάνε Νώντα, τό τέλος αυτής της Ιστορίας ;

Νώντας.— Δέ μαντεύω τίποια.

Αγνή (κλαίει) Εχει και φιδία μαζί μιας. Τά βανε ό πατέρα μου σπίτι μιας. Νά ! τα. (δειχνει τη Μάρθα και τό Σθένο). Τά περιστέρια πετάξινε για πάντα (μεφωνήν δεξιαν). Αγγελέ (πέφτει κει την μεταφέρουδ στο κοιτώνά της).

Νώντας. Τί καθούμαστε ; ό Αγγελος πάει, ή Αγνή είνε λυτημός. Τί τά φυλάγωμε τά φιδία (δραμ προς την Μάρθα κ' τούς χτυπά. Αύτοι μαζεμένοι τρέχουδ προς την θύρα και οπισθοχωροϋδ από άλλους έρχομένους έξωθεν).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

(εισερχονταί 'Αστυνόμοσ και ό Καπετάνιος)

Α' Αστυνόμοσ.— Κύριοι σταματήσατε. Τί μυστήρια συμβαίνουδ δώ μέσα ;

Νώντας.— Ορίστε Κύριοι όρίστε.

Α' Αστυνόμοσ.— Ποιάς είνε ό Σθένος Νάρας ;

Καπετάνιος.— Η άφαντιά του δείχνει τό Σθένο.

Αστυνόμοσ εις τούς στρατιώτας.— Κράτησατέ τον. Κάποιος σκοτωμένος είνε κάτω στον κήπο. Τόν είδαμε τώρα π' ανεβαίναμε τόν γνωρίζετε ; [δ Νώντας του δίνει τό γράμμα και συγχόωνος άρχίζει].

Νώντας.— Συμπάθησέ με, κύριε πρσυνόμε, όπως και αν στα πό γιατί ή λύπη έπρεπε να μου κρατή καλύτερα κλειδωμένο τό στόμα. Μά ή ανάγκη με κάνει να μιλήσω. Ο Αγγελος που είδες σκοτωμένο κάτω, σκοτώθηξε μοναχός του. Τρεξίς μέρες και θα γενότανε ό γάμος του με την Αγνή, την κόρη του κϋρ Μάνθου. Ο Σθένος ζούλε την εύτυχία του. Και άφ' οϋ ξεχασε ό κακοϋργος πόσο πάσχισ' ό Αγγελος να τόν σώση από τό χρέος του καπετάνιου, γιατί τόν αγαπούσε που θαρρεί

στραβή μοίρα τὸν τραβοῦσε ἀπάνω του, τὸ αἷμά του θαρρεῖς τόχε, κύρ Αστυνόμω...

Αστυνόμος.— Καλά, καλά τείνω-νε λοιπόν.

Νώντζς.— Ζούλεψε ὁ Σθένος καὶ θέλοντας νὰ πάρῃ τὸ χρῆμα τῆς Ἀγνῆς, σὰν τὴν ἔπερνε, γιὰ νὰ δώσῃ στὸν καπε-τάνιο, πῆρε τὴ σκύλα μητροῦιά του, αὐτὴ (τὴν δείχνει) βοηθὸ καὶ συγκοφάντησε τὸ κορίτσι τώρα στῆς παραμονές τοῦ γάμου του. Ἀφσε τάλια, μὰ τὸ χειρότερο ἦταν ποὺ ἔκλεψαν μιὰ φωτογραφία τῆς Ἀγνῆς καὶ τὴν πούλησε ὁ Σθένος σ' ἕνα ἄτιμο σπιτι γιὰ νὰ λερώσῃ τὴν τιμὴ τοῦ κορι-τσιοῦ. Πῆρεν ἀπόψε τ' ἄν Ἀγγελο καὶ πῆ-γανε. Φαντάσου· καὶ σὺ νάσουν, κύρ Ασ-τυνόμω, νάβλεπες... Ε, νά! αὐτὰ νε κύρ Αστυνόμω.

Μάροζς.— Ποῦ νάξεραι, σκύλλα, νὰ μὴ σοῦ δώσω τὴ φωτογραφία· ποῦ νὰ ξέ-ρω πὼς θὰ τὴν πάτε ἐκεῖ (τῆς καταβάζει μιὰ) φόφα, σκύλα, ποῦ μ' ἔβαλες καὶ μένα στὴν ἀμαρτία.

Αστυνόμος.— Φύγε σὺ.

Νώντζς.— Νὰ γάμο ποῦ καρτερούσα-με κύρ Μάνθο. (ὁ Μάνθος ἀρκετὰ λεπτὰ εἶ-χε τὸ πρόσωπό του κλειστὸ στῆς φουχτες του)

Αστυνόμος.— Μὴ λυπήσθε κύριοι ὁ νόμος θὰ τιμωρήσῃ τοὺς αἰτίους.

Μάνθος.— (μὲ πόνον) Ποιὸς θὰ σώσῃ ὄμως τὸ κορίτσι μου;

Αστυνόμος.— Φρόντισε νὰ τὴν θερα-πεύσῃς κύριε. Ἡ τρέλλα τῆς εἶνε ἀκόμη στὴν ἀρχή. Πάρτε τὴν γυναῖκα ἐκεῖνη (Ἡ Μάρ-θα σχεδὸν ἀναίσθητη σέρνεται ἀπὸ ἐναν στρα-τιώτῃ καὶ ἀπὸ ἐναν προσκλημένον ἔξω τῆς σκηνῆς. Ὁ Σθένος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν σερ-νεται δεμένος).

Καπετάνιος.— Παιδί τοῦ μπαμπά του βλέπετε. Ὁ Θεὸς νάσας παρηγορῇ καλοῖ μου ἄνθρωποι (φεύγει μαζὺ μὲ τοὺς αστυ-νόμους καὶ τὸν Σθένω).

(Σὲ λίγας στιγμὰς φαίνεται ἀπὸ τὸν κοινὸν νὰ τῆς Ἡ Ἀγνῆ, ὀλόλευκη μὲ κέρι στὸ χέρι, ἢ σκηνὴ ἔχει λίγο φῶς).

Νώντζς.— Φάντασμα μονάχο ἀπόμει-νες κόρη μου. (Ἡ Ἀγνῆ ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ κοιτῶνος τῆς μὲ εἰρωνικὸν ὕφος καὶ μὲ φωνὴν ποὺ κόπτεται ἀπὸ καράξενο γέλιο, λέει τὸ τραγοῦδι ποὺ ἔψαλλε πρὶν στὸν ἐρχο-μὸ τοῦ Ἀγγέλου).

Ἀγνῆ.— Φωνάζτε τὸν Ἀγγελο κ' ἢ ὄρα σημαίνει. Ελάτε ν' ἀνάψτε τὰ κεριὰ σας στὸ γάμο μου.

Μάνθος, Νώντζς.— (Σκεπάζοντας μὲ τὰ χέρια τὸ πρόσωπό τους). Γιὰ τὰ λεί-ψανά μας, κόρη μου! Γιὰ τὰ λείψανά μας.

Τέλος.

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Μοῦ σφίγγει ὁ καῦμός

σὰν θηλειὰ τὸ λαιμὸ

Καὶ μεσ' τὴν καρδιά

μὲ δαγκάνει σὰν φρεῖδι.

Παράξενο θέλω

ν' ἀρχίσω ταξεῖδι.

χωρὶς, μὰ χωρὶς τελειωμό.

Τὸ δρόμο μου ἀρᾶ

νὰ τραβῶ, νὰ τραβῶ.

Ἀλλὰ πουθενά

καὶ ποτὲ νὰ μὴ στέκω,

Ψυχὴ νὰ μὴ βροίσω,

ἢ πάντα νὰ πλέκω

μὲ κόσμο τυφλὸ καὶ βουβό.

Νὰ νιώθω τριγύρω

πλατιὰ ἐρημιὰ,

Κλεισμένα τὰ σπῆτια.

τὰ τζάκια σβυσμένα,

Ψηλὰ νὰ μὴ φέγγῃ

ἀστέρι κανένα

Καὶ κάτω γυναῖκα καμιά.

Αἰ! ἴσως σὲ τέτοιο

ταξεῖδι ἂν ὀχτώ,

Ἀτελειωτο, ἔρμο,

σ' ἀγγόριστη χώρα

Δὲν θάχω τρομάρα

μὴ γίνω, σὰν τώρα,

Τῆς ψεύτρας ἀγάπης σφαχτό.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

G. D. BANZEMONT

ἘΝΑΣ ΙΑΠΩΝ ΡΟΥΣΣΟ

Ἐρωτισμένος ἡ Ἰαπωνία εἶναι χώρα γε-μάτη παράδοξα ἐκπλήξεις. Ἄλλοι τὴν ξεύρουν πολὺ κ' ἄλλοι διόλου. Ἀπὸ τὸν θριάμβόν τῆς ἐναντίον τῆς Ρωσίας μόνον ἐγκόμια εἰς τὴν πολεμικὴν τῆς δύναμιν πλέκουν καὶ παραβλέπουν τὴν πνευματι-κὴν τῆς ἀξίαν. Καὶ ὅμως ἡ Ἰαπωνία κον-τὰ στὰ μεγάλα ὀνόματα τῶν πολεμιστῶν τῆς ἔχει καὶ μίαν τάξιν σοφῶν, δραματουρ-γῶν μυθιστοριογράφων καὶ ποιητῶν. Πα-ράδοξον ἀλήθεια. Ἀν δὰ ζητήσῃς τ' ἀν-τίστοιχα τῶν σοφῶν εὐρωπαϊῶν πνεύματα θὰ τὰ εὕρης ἀσφαλῶς μεταξὺ τῶν Ἰαπῶ-νων.

Τὸ θέατρον τοῦ Τσικαματσού δύναται νὰ συγκριθῇ μὲ τὸ θέατρον τοῦ Σαίξπηρ τὸ δὲ ρεαλιστικὸν μυθιστόρημα τοῦ Τσιμ-μπουτσι καὶ τοῦ Κοδά μᾶς ὑπενθυμίζει τὸν γάλλον Μπαλζάκ. Ὁ Λουμάς πατήρ, ὁ

Ιούλιος Βέρν, ὁ Ζοιᾶ εἶναι μεταφρασμέ-νοι εἰς τὴν ἰαπωνικὴν καὶ σήμερον ἔχουν τοὺς ὁμοίους τῶν εἰς τὸ Τόκιον.

Ἀλλ, ἐκ περισσοῦ ἡ Ἰαπωνία μᾶς πα-ρουσιάζει σήμερον καὶ τὸν Ρουσσώ τῆς. Ἐστὶ θέλει νὰ ὀνομάσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς πλέ-ον δημοφιλεῖς τῆς φιλοσόφους τὸν Νάζε Σομίν, τὸν ὁποῖον αἱ τελευταῖαι μελέται κατατάσσουν εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν μεγάλων τῆς σήμερον.

Πρὸ 10 ἐτῶν ἦτο δημοφιλέστατος εἰς τὴν Ἰαπωνίαν. Τὸν παρηκολούθουν μὲ ἐν-διαφέρον καὶ ὡς ἄνθρωπον καὶ ὡς συγ-γραφέα, πράγματα ὅμως τα ὁποῖα ποτὲ δὲν συνεβίβασεν. Ὡς ἄνθρωπος δὲν ἐκύτ-ταξε διόλου τύπους καὶ συνηθείας, παρα-δόξως στῆ μέθῃ, ἰσχυρογνώμων. Διο-γένης σοστός, γυποῦσε κ' ἐλευάζεν ὅ,τι δὲν τοῦ ἤρεσκε, κ' ἦταν ἐχθρὸς ἀσυμβίβα-στος κάθε ἐθιμοτυπίας κοινωνικῆς. Ὡς συγγραφεὺς πάλιν ἦτο πνεῦμα ἐκλεκτικὸ καὶ μορφωμένο ποῦ παρακολουθοῦσε τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἰδέας καὶ τὴν πατριδα του κ' ἔξω, διευθυντῆς πολλῶν ἐφημερίδων, μέ-λος τῆς Συνελεύσεως, γνώστης βαθῆς τῆς γαλλικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὅμως ἔβλαπτε πολὺ τὸν συγγραφέα. Ἡτο ἀσταθῆς εἰς ἄκρον. Ἐκαμε χίλιες δουλειᾶς, τῆς πειὸ ἀντίθε-ταις μάλιστα. Ἀπὸ δημοσιογράφος, ἔκαμιν ἐμπόριον χαρτιῶν, κατόπιν πλουτοῦσε πρα-μάτειαις στὸ σιδηρόδρομο κλπ. Ἐκοσι φο-ραὶς ἔλλαξε ἐπάγγελμα. Ἀλλὰ μὲ τὴν τύχην του ἔλλαξε καὶ ἡ ὑγεία του καὶ στὸ τέλος ἔχασε καὶ τὰ δύο. Ὅταν μιὰ μέρα τοῦπαν οἱ ἱατροὶ του πὼς θὰ ζήσῃ μόνον 18 μῆ-νας ἀκόμη, χωρὶς νὰ συγκληθῇ ἔπεσε μὲ ὄρεξιν περισσοτέραν παρὰ ποτε εἰς τὴν ἐρ-γασίαν, συνεκέντρωσε τὰς δυνάμεις του καὶ ἐδεκαπλασίασε τὴν θέλησίν του. Καὶ ἔμωσ τὰ ἐλαττώματά του γρήγορα τὰ ἤλ-λαξε κ' ἔμεινε μ' ὅλα τὰ προτερήματα τοῦ συγγραφέως ὁ Nakae Chomin. Ἐγενεῖν ἀπόστολος καὶ κήρυξ νέας ζωῆς μᾶλλον ἠ-θικῆς καὶ πνευματικώτερας, ἔδειξε τὴν εὐ-θειαν ὁδὸν εἰς τὸν Ἰαπωνικὸν λαόν, καὶ ὁ-μολόγησε δημοσίᾳ τὰ ἴδιά του σφάλματα καὶ τὸν προηγούμενον ἀνώμαλον καὶ πα-ρημελημένον βίον του. Ἐκαμε σειρὰν δια-λέξεων ἐνώπιον πολλοῦ κόσμου καὶ ἐξέδηρε τὸ παρελθόν του, τὸ κατέκρινε, ἐξήγησε συγγνώμην, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐξαγνισθῇ. Ἐδημοσίευσεν συγγρόνον τὸ «Ἐνάμισυ ἔ-τος» καὶ ὥρισεν τοὺς Ἰάπωνας ν' ἀφήσουν τὸν δρόμον ποῦ ἀκολουθοῦσαν ὡς τώρα. Κανὲν Ἰαπωνικὸν βιβλίον δὲν ἤγειρε τό-σην ἠθικὴν ἐπανάστασιν. Ἡ πώδη του ἐκδοσις εἰς 10 χιλ. ἀντίτυπα καὶ ἡ δευτέρα εἰς ἄλλα τόσα ἐξητηλήθησαν εἰς ἔξ ἡμέρας. Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς καὶ ὁ Chomin Zoku ἐξέδωκε τὴν συνέχειαν τοῦ πρώτου

συ-ἔργου (Zoku Ichinen Yuhon) ὅπου ἐκδέτεται τὸ φιλοσοφικὸν του σύστημα. Εἶναι κατ' οὐσίαν ὀλισθῆς. Γνήσιος μαθητῆς τοῦ Διογένους. Ἐχθρὸς πάσης μεταφυσικῆς καὶ πάσης θεωρητικῆς ἐπιστήμης, παραδέχε-ται ὀνον τὴν θετικὴν ἐμπειρίαν ὡς ἐπι-στημονικὴν βᾶσιν καὶ ἀναγνωρίζει ἐν δόγ-μα: τὴν αἰωνιότητα τῆς ὕλης, δημιουρ-γοῦ τοῦ σύμπαντος καὶ τῶν ἐν αὐτῷ.

Ἀλλ' αἱ ἰδέαι του διαφέρουν πολὺ ἀπὸ τὰς ἰδέας τοῦ Ρουσσώ, πρὸς τὸν ὁποῖον τὸν παρομοιάζουν οἱ συμπατριῶται του. Ὁ Ρουσσώ παραδέχεται Θεὸν προσωπικόν, τὸν ὁποῖον ὀλοτελῶς ἀρνείται ὁ Ἰάπων φι-λόσοφος καὶ ἀθανάσιον ψυχῆς, τὴν ὁποῖ-ον ὁ Chomin θεωρεῖ φαντασιοληξίαν. Ὁ-μοιάζει πρὸς τὸν Σοπενχάουερ ἐφ' ὅσον θεωρεῖ τὴν θέλησιν κανόνα τοῦ βίου. Ἐχει δὲ καὶ μὲ τοὺς δύο κοινὸν τὸ ὕφος μὲ τὸ ὁποῖον κατακτᾷ καὶ γοητεύει.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΛΙΑΣ

ΠΡΟΧΕΙΡΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΠΑΕΙ

Σὰν σκόλας ἢ ζωερὴ γιορτὴ
Στὴν ἀρχὴ ἐκεῖ τοῦ ἔρμου
Ἀντήχησ' ἢ ζωερὴ φωνή
Γεῖά σας :-τῶν πανηγυριστᾶδων.
Καὶ τώρα πάλι ἡ μοναξιά
ἔδῶ προλίγου οἱ φωνές
Καὶ τὰ τραγοῦδια τὰ γλυκά
μὲ μέθυσαν!... μὲ μέθυσαν!...
Ἀχ! ἢ ἀντάρα τὸ κακὸ
ἔνειρο μόνον ἦταν τῆς στιγμῆς.
κ' ἔλα ἦταν πανηγυριστῆς
μόνος καὶ τώρα πάει κ' αὐτὸς

ΕΡΡΙΚΟΣ ΨΕΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ Στρίντμπεργ, τοῦ ὁποῖου δημοσιεύο-μεν εἰς τὸν σημερινὸν ἀριθμὸν τῆς «Νεό-τητος ἕνα δυνατὸ κοινωνικὸν διήγημα, εἶ-νε ὀνομαστὸς καὶ ὁ παραγωγικώτερος ἴ-σως συγγραφεὺς τοῦ Βορρᾶ. Ὁ «Φοινῆς» εἶνε παρμένος ἀπὸ τοὺς «Παντρεμμένους», συλλογὴν (1884) δώδεκα διηγημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα διακρίνεται ὁ σκληρὸς μισογυ-νισμὸς, διὰ τὸν ὁποῖον ἐφημίσθη ὁ συγγρα-φεὺς. Τὰ διηγήματα τοῦ Στρίντμπεργ πι-θανὸν νὰ μὴν ἔχουν μεγάλη δημιουργικὴ ἔξαρσι, εἶνε ὅμως ἔργα ποῦ συγκινεὸν βα-θειά, γιὰτὶ εἶνε γεμᾶτ' ἀλήθειαν καὶ βγαίνουσι ἀπ' αὐτὴ τὴν καρδίαν τοῦ συγγραφέως.

Μὲ τὸν Cesare Abba, ἡ Ἰταλία ἔχασε τὸν τελευταῖον τῆς ποιητῆν τοῦ πολέμου διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι σύντροφοι τοῦ Γαριβάλδη, μετὰ τοὺς ἠ-ρωϊκοὺς χρόνους εἶχαν εἰσελθῆ εἰς τὴν δη-μοσιογραφικὴν ζωὴν σὰν ἄνθρωποι πολι-τικοὶ, βιομήχανοι καὶ ἔμποροι ποῦ ἦσαν, ὁ Giuseppe Cesare Abba ἔμεινε ὁ τελευ-ταῖος ἀπόγονος τῆς ἐθνικῆς ἐποποιίας, ὁ ψάλτης τῶν «Κοκκίων ὀποκαμίσσων».

Ὁ Edm. Rostand ἔγραψε τὸ 1890, ἕνα δραματικὴν ἔμμετρο ποῦ ἔμεινε ἀνέκδοτο καὶ ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως. Εἶνε ἕνα πολύ-τιμο κομμάτι γιὰ τὸν γάμο τῆς *Colombine* ἢ ὁποῖα παντρεύεται τὸν *Pierrot I* ἀντὶ τοῦ *Pierrot II* ποῦ πνίγηκε ἕνα κομμοῦτσι γουρμᾶ. Μέσα σ' αὐτὸ ἀπαντᾷ κανεῖς, στί-χους γεμάτους φαντασία, διασκέδασι ἐνὸς μεγάλου ποιητοῦ, οἱ ὁποῖοι χωρὶς ἀμφιβο-λία θὰ ἐσκανδάλιζον ἀκόμη πειὸ πολὺ τὰ σοβαρὰ πνεύματα, ἂν παρουσιάζοντο μέσα στὸν Σαντεζλέρ.

Τὸ ὄραϊο καὶ συγκινητικὸν δραματικὴν τοῦ λεπτοῦ κωμικοῦ τῆς Παρισίνης *Revue Cabriel Frariaux* «Μιὰ Βραδυά» ἐκδί-δεται κατ' αὐτὰς καὶ ἔτσι οἱ ἔραστοι τοῦ θεάτρου θὰ διαβάσουν μὲ εὐχαρίστησι τὸ τεῦχος, ποῦ, ἐκτὸς τῆς ἀπὸ σκηπῆς ἐπιτυ-χίας, θὰ μπορέσουν νὰ ἐκτιμήσουν ἀκόμη καλύτερα τὸ ὕφος καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ ἔργου.

Εἰς τὸ θέατρον *Carltheater* τῆς Βιέν-νης παίζεται κατ' αὐτὰς θριαμβευτικὰ μίαν νέα ὀπερέττα μὲ τὸν τίτλον «Ἡ νέα κόρη μὲ τίς κοῦνιες». Ἡ μουσικὴ τοῦ ἔργου ὀ-φείλεται εἰς τὸν γνωστότατον ἀυστριακὸν συνθέτην *Leo Fall*.

Ὁ κ. Μανώλης Καλομοίρης ἕνας ἀπὸ τοὺς 2-3 μουσουργοὺς ποῦ ἐτίμησαν καὶ τιμοῦν τὴν Ἑλλάδα στὴν Εὐρώπῃ βρῖσκε-ται κατ' αὐτὰς στὰς Ἀθήνας καὶ θὰ δώσῃ δύο συναυλίας ὀλο μὲ δικὰ του πρωτότυπα ἔργα. Χαρὰ στοὺς Ἀθηναίους ποῦ ὕπερη-φανοὶ θάπολαύσουν τὴ μαγείαν καὶ τὴ λε-πτὴ γλυκάδα τῶν ἔργων τοῦ εὐφαντάστου καλλιτέχνου.

ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΙΑ

Κάποτες στοῦ καλοκαιριῦ τῆ γλύκα Βατοφραγμένο μονοπάτι εὐρήκα, Δὲν τοῦ ἐβγάλα τ' ἀγκάθια· τὰ λουλούδια [μόνο] τὰ σπάνια κοίταξα νὰ σοῦ μαζώνω. Τὸ καλοκαίρι ἐπέρασε; ποιὸς τὸ μετράει..

Τώρα τὸ μονοπάτι δὲν περνᾷω
Καὶ ποῦ ἔρχεται ὁ χειλῶνας θὰ μὲ συνε-
[πάρη]...
Ἀγάπη μου, τὰ περασμένα μας σοῦ ἀφίνω
χάρη...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΠΥΣΗΣ.

ΛΟΣΕΣ ΜΑΤΙΕΣ

— Οἱ εὐεργετικῆς τῆς ὀπερέτας πῆραν φέ-ρα. Ἀν εὐεργετηθοῦν ὀλα τὰ μέλη τῆς ὀπε-ρέτας, σίγουρα θὰ ἐξεχειμωνιάσῃ ὁ κ. Πιπαιῶ-άννου στὴ Σμύρνη. Ἀὐτὴ τὴν ἑβδομάδα εἰ-χαμε τὴν εὐεργετικὴν τοῦ πειὸ χαριτωμένου κο-ριτσιου τοῦ θιάσου, τῆς Κλότας Τριφυλλᾶκη μὲ τὸ ὀνειρώδες Βάλς.

— Ἐπαίξε μὲ πρωτοφανῆ ὀρεξιν κ' ἐπιτυ-χία ζηλευτῆ. Ἐνα μονάχο λὲς νὰ μὴν τῆς πῆ-γαῖνε τὰ ξανθὰ τῆς μαλλιά· θάκανε μεγαλυτέ-ρα φιογῶρα σὰν μᾶς παρουσιαζότανε μὲ τὴ νόστιμη μελαγχρονὴν φυσιογνωμίαν τῆς κ' ἄς μὴν φαινοῦτανε καὶ βινέζα!

— Οἱ θανμασταὶ τῆς τὴν ἱκανοποίησαν μὲ τὸ παραπάνω μὲ τὰ πλοῦσι δῶ_α ποῦ τῆς προσέφεραν.

— Ἡ μῦδα λόγο δὲν ἔχει. Στενὲς φουστες στενὰ πανταλῶνια, στενὰ παπούτσι, στενὰ μανίκια· συμβαδίξει βλέπετε περίφημη μὲ τὰ στενὰ μυλιὰ μας!

— Στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Ἀμερικὴ οἱ γυναῖ-κες κοιτεύουσι νὰ μεταμορφωθοῦν εἰς ἄνδρας μὲ τὴ μανία τους στὸν ἀθλητισμὸ. Σ' ὀλίγα χρόνια θὰνε γελοῖαι μῖσα στὰ γυναικεῖα φο-ρέματα.

— Ὁ περίφημος καθηγητῆς Σάρζεντ τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Χάρ-βαρδ ἔξερτε τί λέγει;

— Ἐὰν δὲν ληφθοῦν ἐγκαιρῶς τὰ κατάλλη-λα μέτρα οἱ γυναῖκες θὰ προσλάβουν ἀνδρι-κὴν σωματικὴν διάπλασιν χωρὶς νὰ τὰς λεί-πουν ἴσως οὔτε τὰ μουστάκια οὔτε τὰ γένεια!

— Ὁ κ. Σάρζεντ σημειώσατε ὅτι δὲν ὀμιλεῖ καθόλου στ' ἀστεία.

— Εἶχε τὴν ὕπομονὴν ἐπὶ 20 ὀλα χρόνια νὰ μετρήσῃ μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας τὰς φυσικὰς διαστάσεις 10,000 γυναικῶν καὶ ἀ-πέδειξε μὲ γύφωνα προπλάσματα, ὅτι τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια ἐμάκραναν κ' ἐπάχυναν, οἱ ὀ-μοπλάτες διεστέλησαν, ὁ λαῖμὸς ἐχόνδρυνε καὶ τὸ σπονδυλοῖτον ἢ ἀπαλότης τοῦ δεξιμοῦ ἐ-γενε...μὴν τὰ ρωτᾷτε.

— Δοιοῖν ὀμορφές μου ἀναγνώστριες πά-ρετε τὰ μέτρα σας. Μακρὰ ἀπὸ τὴ γυμναστι-κὴ ἂν καὶ οἰεῖς ἐδῶ οὔτε στὸν ὕπνο σας πι-στεύω νὰ τὴ βλέπετε.

— Τὸ νέον ἱμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου ἐξε-δόθη καὶ ἐκκυκλοφόρησε ἀπαρτίμωλο στὴν ἐκ-τόπωσι καὶ ἀπὸ περιεχόμενον. Ὁ ἐφετινὸς τόμος ὕπερβαίνει τοὺς προηγούμενους πάρα πολὺ.

ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΚΟΚΟΥ

τοῦ 1911

Πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα μας ἀντὶ φρ. 6

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΟΝΝΕΤΟ

Και πέρα απ' του πελάου τὰ αἰθέρια πλά-
[τια
και μέσ' απ' τὸ σπητάκι μου θωρῶ
παντοτεινὰ τὰ δλάνοιχτά σου μάτια
νὰ λάμπουνε στὸ μαγικὸ χορὸ.

Ποῦ οἱ νύχτες απ' τὰ μαυρὰ τους παλά-
[τια
φευγάτες ἔχουν στήσει, ὄπου, θαρρῶ,
μποροῦσαν μόνο τοῦ Ἡλίου ἐκεῖνα τάτια
νὰ τρέχουν ρυθμικὰ ἔλο τὸν καιρὸ . . .

Ω ! ναί! και μόνο ἐκεῖ νὰ βλέπω μόνο
τὰ μάτια σου στὸ φῶς τὸ ἡμερινὸ,
σάν εἶδὼ πετράδια ὠραία στὸ χρυσὸ θρόνο.

Ποῦ λάμπει στῆς χαρᾶς τὸν Οὐρανό . . .
Μὰ ἂν τώρα, ὦ ! τώρα κλάψτε, ἔσεις, τὸν
[πὸνο
ποῦ ἀντίκρισας τραγουδιστῆς θρηνώ.

Γιάννης Περγιαλίτης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Β. Π. ΣΜΥΡΝΗ — Κική ἢ ἐκλογὴ τοῦ θέμα-
τος τοῦ «μονολόγου» σου μὰ εἶται ξηρὰ δικτυωμέ-
νη μίᾳ ἐνάμηνης συνηθισμένη τῶν μαθητικῶν σου
χρόνων και κολλημένη με δυὸ τρεῖς μονότονους
στίχους δὲν λέγεται μονόλογος. Ὡς τόσο ἐπι-
νετὴ ἢ φιλόπονια σου, σιγά σιγά θὰ γράφῃς καλύτε-
ρα. Εἶται λοιπὸν λέγε μας ! νὰ μοὶ στέλετε τὸ φύ-
λο και ὄχι νὰ μὴ στέλετε. Αφίσατε τὴ διεύθυνσί-
σας στὸ κατάστημα τοῦ κ. Ομήρου και θὰ τὸ
πέρνετε ταχυτικὰ.

Ανάστητὴ νυχτιά — Τὸ χειρόγραφό σας με
τὴν ιδέαν πῶς θὰ μᾶς τὸ ξαναστείλετε δὲν τὸ φυ-
λάξαμε. Γι' αὐτὸ περιμένουμε καινούργιο γιὰ νὰ
γίνῃ αὐτὸ ποῦ μᾶς γράφετε.

Ε. Περγῆν, ΔΙΚΕΑΝ. — Θὰ σὰς ἀπαντήσωμεν
ταχυδρομικῶς.

Α. Π. ΠΕΡΓΑΜΟΣ. — Ἐπιστολὴν σου ἐλάβομεν
«Αναμνήσεις» ἐνεκρίθησαν. Με τὸ ὄνομά σου ἢ
μὲ ψευδώνυμον θὰ δημοσιευθῶσιν; τὴν συνδρομὴν
σας τὴν στείλατε ταχυδρομικῶς.

Γ. Σοφίανον. — Περιμένομεν ἀπάντησίν σας διὰ
τὰς ἀποδείξεις ποῦ σὰς ἐστέλλομεν τελευταίως.

Αλκίμην Βλαντῆ, ΑΤΤΑΛΕΙΑ. — Παρακα-
λοῦμεν ἐνεργῶς ἀποστολὴν συνδρομῶν.

Ἰγνάτιον Βουρβούλιαν, ΜΥΤΙΑΝΝΗ. — Τὸ ἔρ-
γον σας δυστυχῶς με χαλαρωμένη ιδέα και με
γλῶσσά ἀνώμαλη. Φροντίσατε νὰ μᾶς στείλετε ἄλ-
λα καλύτερα.

Ἀστρον τῆς Ανατολῆς ΣΜΥΡΝΗ. Ἀποσπά-
σματα ἔργου σας εἰς τὸ προσεχές.

Ν. Σαρβαρλῆν ΠΕΡΓΑΜΟΣ. Συνδρομὴν Κ.
Ορφανοῦ ἐλάβομεν. Εὐχαριστοῦμεν.

Εἰς σας ἐπιστολὰς ἐλάβομεν μετὰ τὰς 9 Δε-
κεμβρίου θὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ μεταλλ. 2.

Οἱ ἐπιστολαὶ και τὰ ἐμβάσματα πρέπει νὰ
ἀπευθύνωνται :

Πρὸς τοὺς Κοῦς

ΕΞ ΡΧΟΝ — ΦΡΙΑΔΙΓΓΟΝ

διευθυντὰς τῆς «Νεότητος»

poste Francaise

ΣΜΥΡΝΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

ΣΜΥΡΝΗ	ὀκταράκια	16
ΛΟΠΗ ΤΟΥΡΚΙΑ	Μετζήτια	2
ΕΞΕΝΑ ΚΡΑΤΗ.. . . .	Φρ. Χρ.	10

Αἱ συνδρομαὶ δύνανται νὰ προπληρωθῶσι
κατὰ δόσεις εξαμήνους ἢ τριμήνους.

Σημ. Οἱ ἐκτὸς τῆς Σμύρνης συνδρομηταὶ πρέπει
νὰ μᾶς ἀποστέλλουν τὴν συνδρομὴν των διὰ ταχυ-
δρομικῆς ἐπιταγῆς ἢ ἑποῖα εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον
μέσον, ἢ ἐν ἀνάγκῃ διὰ τοκομεριδίων και χαρτονο-
μισμάτων.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Πολὺ ζωηρὰ ἤρχισεν ἀπὸ τὴν περασμέ-
νην ἑβδομάδα ἢ ἀνταλλαγὴ τοῦ «Λευκώ-
ματος» ποῦ τόσο ἤρρεσε και κατενθουσί-
ασε τὴ νεολαία μας. Μερικαὶ ἀπαντήσεις
εἶνε τόσο νύστιμοι και ἐπιτυχημένοι, ποῦ
ἀξίζει νὰ δημοσιευθῶν στὸ ἐρχόμενο φυλ-
λάδιο. Νέα ψευδώνυμα μᾶς ἐδηλώθησαν :
**Εὐθυμὴ καρδοῦλα και Ὁ Ταλε-
κουάλε,**

Ἡ δεσμίς μεταλλ. 8· ἐν τῷ ἐξωτερικῷ
μεταλλ. 10.

**Ἡ «Νεότης» πωλεῖται κατὰ
φυλλάδια εἰς τὰ καινοπωλεῖα
και εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Ο-
μήρου δίοδος Τενεκίδου.**

ΤΥΠΟΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

„Ο ΕΡΜΗΣ“

Δίοδος Ροῦγκ

Παραπλεύρως τῆς Εταιρίας

τοῦ Αεριοφωτος.

Ἐνεκα πληθώρας ὕλης τὰ ἀπο-
τελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ και
ἢ κρίσεις τῆς ἑλλανοδίκου ἐπιτρο-
πῆς εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Κεφάλαιον ὄλοσχερῶς καταβεβλημένον

Φρ. Χρ. 25.000.000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Υποκαταστήματα ἐν Θεσσαλονίκη, Αἰξάν
δρεία, Καῖρω- Πρακτορεῖα ἐν Μοναστηρίῳ
Μυτιλήνῃ, Σέρραις- Υποπρακτορεῖα
ἐν Μαγνησίᾳ και Περγάμῳ.

Ἡ Τράπεζα τῆς Ανατολῆς, Υποκατάστημα
Σμύρνης ἐνεργεῖ πᾶσιν τραπεζικὴν ἔργα-
σίαν, ἢτοι ἀγοράζει και πωλεῖ συναλλάγματα,
νομίσματα και παντὸς εἶδους χρεώγραφα.

Ἐκδίδει ἐπιταγὰς, πιστωτικὰς ἐπιστολὰς
και τηλεγραφικὰς πληρωμὰς ἐπὶ τῶν κυριω-
τέρων πόλεων τοῦ κόσμου.

Χορηγεῖ δάνεια ἐπὶ ἐμπορευμάτων, ἐπι χρε-
ωγράφων και ἐπὶ ἐμπορικῶν γραμματίων.

Ἐκτελεῖ πᾶσιν ἀγοραπωλησίαν πιντὸς εἰ-
δους χρεωγράφων και ρημιτιστικὰς ἐντολὰς,
εἰσπράττει και προεξοφλεῖ ἐμπορικὰ γραμμα-
τια, ἀνοίγει τρέχοντα λογασμοὺς κ. τ. λ.

Τμ. ἤμ. κ. καταθέσεων.

Ἡ Τράπεζα Ανατολῆς ὑποκατάστημα Σμύρ-
νης δέχεται χρηματικὰς καταθέσεις πληρώ-
νουσα τόκον

3 ο)ο	διὰ καταθέσεις ἀποδοτ. εἰς 1ην ζήτησιν
3 1)2ο)ο	» » μετὰ 6 μῆνας
4 ο)ο	» » 1 ἔτος
4 1)2ο)ο	» » 2 ἔτη
5 ο)ο	» » 3 ἔτη

και ἄνω.

Διὰ καταθέσεις τῶν ἀγαθοεργῶν καταστη-
μάτων ἢ Τράπεζα χορηγεῖ ἤμισον ἐπὶ τοῖς ἐ-
κατὸν ἐπὶ πλέον τῶν ἄνω σημειουμένων.

Τμ. ἤμ. κ. ὁπιστροφυλακίου.

Ἡ Τράπεζα τῆς Ανατολῆς ὑποκατάστημα
Σμύρνης καινοκένεσασα ἐν τῷ ἐπὶ τῆς Προ-
κυμαίας ιδιοκτητῶ αὐτῆς Κατάστηματι Θε-
σαυροφυλακίον ἐξ ἀδιατρέτου χάλυβος προ-
ωρισμένον ἀποκλειστικῶς πρὸς χρῆσιν τοῦ ἀ-
ξιοτίμου κοινοῦ, ἀπρόσβλητον ὑπὸ τε τοῦ πν-
χὸς και τῶν κλεπτῶν και ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρί-
σκονται διαμερίσματα διαφόρων διαστάσεων
ἐνοικιάζει ταῦτα ὑπὸ λίαν συγκριβτικῶν ὄ-
ρους.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ πρώτην και δευτέραν δημοσιεύσιν ἐκά-
στη λέξις με μικρὰ στοιχεῖα μεταλλ. 2 (λεπτὰ
10). — Με κεφαλαῖα στοιχεῖα μεταλλ. 4 (λε-
πτὰ 20). — Διὰ τρίτην τετάρτην κ.τ.λ. δημο-
σίευσιν τὸ ἤμισον. — Κατώτατος ὄρος λέξεων
δέκα· δηλ. ὀλιγώτεροι τῶν δέκα λέξεων θὰ
πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν δέκα. Μία λέξις εἰς
ἓνα στίχον θεωρεῖται ὡς ἓξ λέξεις.